

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

„Skrze vlastní ukotvení v Bohu sloužit rodině a bližním“

Milá schoenstattská rodino,

právě toto naše motto vyšlo z loňského svazového týdne („tagung“, jak říkají těmto setkáním v Německu), tedy setkání svazových rodin prvního a druhého kurzu. Je pro nás stále víc aktuální a živé, vyjadřuje to, co ve svazu rodin toužíme žít.

Jak být víc a víc ukotveni v Bohu? Jak tady a teď můžeme toto své ukotvení rozvíjet?

Je měsíc říjen a ten je zasvěcen Panně Marii Růžencové. Církev vybízí křesťany k modlitbě posvátného růžence. „Ach jo“, říkala jsem si kdysi v mládí, když nastal měsíc říjen. Ten měsíc jsem neměla ráda. Nejen, že léto bylo nenávratně pryč, přicházející chladna jako by se odrážela i do stavu mé duše. A do toho všeho růženec, nekončné omílání zdrávasů, „to je přece

otrava“, říkala jsem si tenkrát. Ale poslušnost dobré křesťanky velela se tomu podvolit a uvěřit, že to má smysl. „A mělo?“, asi očekáváte odpověď vy, kdo teď čtete tyto řádky.

„Mělo“, odpovídám a pokusím se v následujícím popsat svoji cestu k přijetí této modlitby.

V mládí se mi jevila osobní modlitba jako rozhovor s Ježíšem mnohem bližší. Bavilo mě s Ním mluvit „jen tak“, bez naučených textů, přišly mi ty předepsané modlitby obtížné, jako by svazovaly moji duši do již připravených forem, ale mladý člověk nechce nic, co nevymyslel sám.

Kdysi, když jsem pracovala na oddělení VTEI, což bylo oddělení, zabývající se informacemi ve vědě, technice a ekonomice, pochopila jsem, že vědci, než začnou něco zkoumat, zadají si u nás rešerši, tedy průzkum toho, co v dané věci již bylo vyzkoumáno, aby nevěnovali roky zkoumání již objeveného.

To dává smysl. Posunulo je to hned na té pomyslné „startovní čáře“ o mnoho dál. Je rozumné nechat se poučit zkušeností jiných.

Ten růženec pro mě byl po mnoho let čímsi doporučovaným, leč nepříjemným.

Až přišly děti a starost o ně a situace bezmoci, probdělé noci u jejich lůžka a otázka: „Co mám dělat?“ mi v dané chvíli tísně nenabízela onu kdysi preferovanou osobní modlitbu jako líbivé přebývání s Ježíšem, ale tehdy byl právě růženec tou záchranou sítí zdrávasů, po které jsem ráda sáhla. A že těch lidí, potřebných modlitby, bylo. Přišly nemoci blízkých a jejich umírání, příbuzných i přátel, a růženec se tak „vetřel“ do mého života, vlastně jsem ani nevěděla, jak snadno se u mě zabydlel.

Zjistila jsem o růženci, že taková modlitební touha byla v lidech odedávna, aby se měli čeho chytit, počítali si kamínky, překládali je z hromádky na hromádku, nebo počítali uzly, semena na provázku... Původním záměrem bylo vytvořit pro laiky přístupnou modlitbu, napodobující žaltář, který byl velmi rozšířenou pobožností v klášterech. Opakovaná mariánská modlitba je tedy náhradou žalmů, které si lidé nemohli zapamatovat. Růženec (latinsky rosarium - „Zahrada růží“), je meditativní opakovací modlitba. Původ růžence jako modlitebního

počítadla je z raně středověkého období, autorství mariánské modlitby a ustáleného pořadí je spojováno se sv. Dominikem.

O svatém Dominikovi jsem donedávna nevěděla skoro nic. Až v létě 2017 jsme se vydali do italské Cascie ke svaté Ritě, augustiniánské světici, patronce neřešitelných záležitostí. Dalekou cestu jsme rozdělili do dvou asi 700 kilometrových úseků. Polovina cesty vyšla na město Bologna. Vždycky, když někam jedeme, zkoumám, co bychom tam mohli vidět a navštívit. A tehdy jsem vygooglila, že právě v Bologni je hrob sv. Dominika. Touha najít baziliku a „setkat se s ním“, byla velká. Jenže jsme do Bologne dorazili až kolem 19:00, než jsme se ubytovali, bylo skoro 20:00 a náš apartmán byl cca 5 km od centra. Vyrazili jsem pěšky, v centru jsme byli až kolem deváté večer a pravděpodobnost, že bude bazilika otevřená, se blížila nule. Navíc jsme baziliku nemohli najít, šli jsme kolem bologneské katedrály, ale i ta už byla zavřená. Přesto jsem si vzala do hlavy, že baziliku sv. Dominika najít musíme a aspoň přes zeď se „dotkneme“ tohoto velkého světce.

Konečně! Na malém náměstíčku bazilika a já už z dálky říkám, „ach, svatý Dominiku, já vím, že jsi mi nablízku a že se ale nemůžeme vidět v tuto pozdní hodinu, přesto tě zdravím a dotknu se aspoň této zdi, za kterou jsi ty“..., jenže ostatní členové naší

rodinné výpravy vyjadřovali nevoli, měli hlad a byli unaveni a řekli, že ta moje „tour de kostel“ už je opravdu nebaví. Právě oni, jen tak pro úplnost, šli k hlavní bráně do baziliky a vzali za kliku.

Zázrak! Dveře se otevřely! Vstoupili jsme dovnitř a u oltáře vidíme asi dvacet mnichů Dominikánů v bílých hábitech zpívajících nešpory. To přivítání pro nás bylo neočekávané a blažené a zpěvy žalmů mužskými hlasy bílé oděných bratří Dominikánů u oltáře, to byly kúry andělské. Nikdo jiný v bazilice nebyl. Tiše jsme došli k bočnímu oltáři, kde je hrob sv. Dominika a na protistraně boční oltář nasvícený s velikánským obrazem Panny Marie Růžencové. Spočinuli jsme u hrobu sv. Dominika a cítili se jako v ráji. Čas plynul pomalu a my jsme tam byli snad půl hodiny, stále jsem očekávala netrpělivá gesta dětí, ať už jdeme, ale nekonaly se. Po tomto zážitku spočinutí jsme pak vyšli ven a děti pokorně uznaly: „no, nakonec ta tvá „tour de kostel“ nebyla zase tak marná.“

Růženec je den ode dne víc a víc mojí jistotou, držím se ho, večer si jej s sebou беру na spaní, když se v noci vzbudím a nemůžu spát, trápí mě všechny možné starosti, sáhnu pod polštář a už se ho zase držím jako záchrany. Prohlašuje ve mně důvěru, že Pán má všechno pod kontrolou a po pár zdrávasech zase pokojně usínám.

A ještě další poklad patří do mého života. Je to putovní svatyňka. Mám ji už mnoho let a pořád ji s sebou všude nosím. Neprovozují ji tak, jak se má, v naší farnosti na toto nejsou podmínky zatím, ale mám ji skutečně s sebou úplně všude. A opravdu vnímám to, že nejdu sama, často střelnou modlitbou prosím, Matičko, poraď mi, pomoz, někdy jí říkám, „Matičko, můžeš se na tohle dívat? Udělej přece něco...“ A Ona koná. A teď bych mohla zase vyprávět. Denně zázraky na každém kroku, jak by řekla moje kolegyně z práce, „to nevymyslíš“.

Na podzim loňského roku hodně přšelo. Kamsi jsem jela a cesta mě zavedla až na cestu lesní, bylo nutné se otočit a vrátit. Kolem byly louky, odvážně jsem vjela do louky s tím, že se otočím na trávě. Auto zapadlo a kola se začala protáčet. Vystoupila jsem, přemýšlela, co dělat. Pod kola jsem podložila koberečky z auta, aby se mohly na něčem pevném odpíchnout. Nastartuji, plyn na plné obrátky, kola nenávisťně odhodily koberečky daleko a auto bylo zase o pár centimetrů hlouběji v rozměklé louce. Přšelo. Klid, říkám si, vytahuji svoji Návštěvní svatyňku z kabelky. Matičko, pomoz! Na louce je seno úplně promočené, aha, vlákna, výborně, běžím a nosím náručí mokré trávy pod kola. Kabát mám celý od bahna, o botách nemluvě. Další pokus, auto opět hlouběji v bahně. Panno Maria, pomoz!

Sedám zpět do auta a začínám se modlit desátek, snad mě něco napadne. Kolem jede PPL dopravce, překotně vystupují z auta a volám a gestikuluji. Auto zastavuje, z něj vylézá žena asi 50 letá, droboučká, s cigaretou v puse. Prosím ji, aby mě zatlačila. A ona šla, já zpátky v autě, plný plyn, zázrak! Auto vyběhlo z té šlamastiky a byla jsem zachráněná. Vystupuji, abych té ženě poděkovala. Pohled na ni mě dohání k infarktu. Paní nahozená od vlasů až po boty, celá od bahna. Jako ve špatném filmu, jdu k ní, snad že kapesníkem ji budu otírat? Ona se usmívá, „to je v pohodě, nemějte starost, mám v autě mokré kapesníčky, to se trochu otře...“ Jsem dojatá, děkuji jí, přemýšlím, jak se jí odměnit, nic mě nenapadá. A tak ze mě najednou vypadlo, „já nic nemám, čím bych se vám teď tady odměnila, ale já se budu modlit za vás a za vaše potřeby“, Ona se na mě nechápavě dívá, pokývla, rozloučily jsme se a obě odjely. Já jsem v nedaleké vesnici ještě šla koupit do zahradnictví macešky a jak se potom všem vracím domů, náhle mi pod kola vletí žena, dupnu na brzdy, ona je to zase ta moje záchranitelka, přecházela s balíčkem silnici mimo přechod, skoro jsem ji přejela. Až jsem se zachvěla tou nevídanou další situací. Pochopila jsem, že se za ni musím hodně modlit, že snad celá ta situace byla proto, aby se za tu ženu někdo modlil.

Za měsíc nato se stalo, že náš syn zacouval na louku za domem, aby cosi nakládal do téhož našeho velkoprostorového auta. Pořád ještě díky dešti bylo všechno nasáklé vodou, stalo se totéž i jemu. Zabředl do trávy, kola se protáčela. Nastoupili naši 4 chlapi v plné síle, myslela jsem si, že je to pro ně legrace auto vytlačit, když ta štíhlá žena sama vytlačila mě. Nepovedlo se to, nechtělo se tomu věřit, nakonec jsme museli zapojit auto na lano a druhým autem je vytáhnout. Znovu mi vyvstalo na mysl to, že mě ta hubená žena bez problému z té louky dostala a tady čtyři silní chlapi ne. Byl to skutečně zázrak! Matičko, děkuji!

A tak jsem si ten způsob žití s Pannou Marií, trvale přítomnou a putující se mnou v té mojí návštěvní svatyňce a s růžencem, zamilovala. Modlím se ho v kostele, ale taky při chůzi anebo když jedu v autě, pořád je, za koho. Ty zdrávasy jsou jako nádechy a výdechy, jako tlukot srdce, jako v té modlitbě: „Dost děkovat ti nemohu, ó Máti, kéž každý vdech a výdech díky můj vroucí vzdá ti, kéž děkuji ti každým srdce úderem až k tomu poslednímu v posledním svůj den ...“

Panno Maria, Královno posvátného růžence, oroduj za nás!

Alena Lavičková

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz